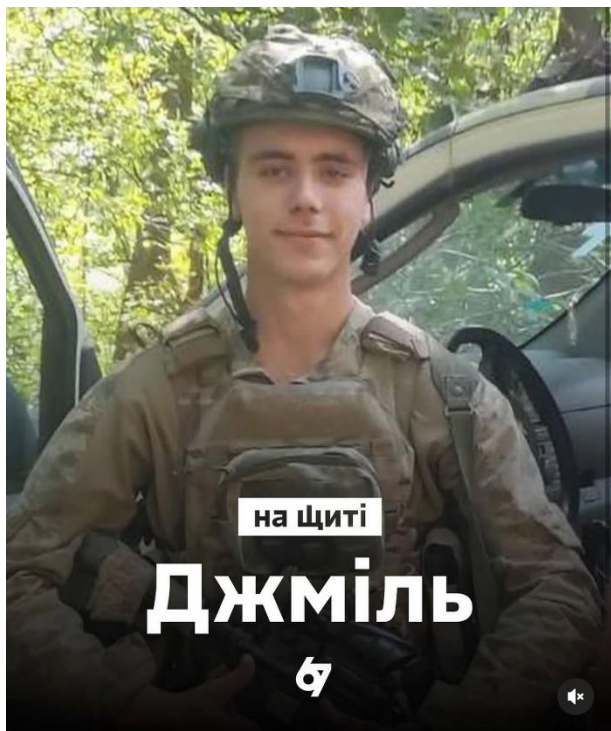

Андрієць Владислав — назавжди студент 4 курсу спеціальності «Право» Херсонського інституту МАУП. Молодий, щирий, принциповий — саме таким він залишиться в пам'яті викладачів, одногрупників і всіх, хто мав честь знати його. Він навчався не просто професії — він готувався служити справедливості. Але його шлях перервала війна. Владислав зробив вибір, який під силу лише справжнім — став на захист своєї Батьківщини, і поклав за неї найдорожче. Його ім'я назавжди залишиться у нашій спільноті як символ мужності, честі та жертвовної любові до України.

Як згадують про Владислава його викладачі:

«Владислав був з тих студентів, які запам'ятовуються з першого заняття — спокійний, глибокий, з розумними запитаннями і живим інтересом до права. У ньому вже тоді відчувалася внутрішня зрілість, яка вирізняла його серед однолітків.»

«Його поважали не лише викладачі, а й одногрупники. Влад ніколи не був байдужим — завжди підтримував, завжди мав чітку позицію. Таким він і залишиться в нашій пам'яті — справжнім, світлим, гідним.»

«Коли дізналися, що він пішов на фронт, не було здивування — було захоплення і тривоги. А тепер — глибока скорбота. Але і гордість. За те, що мали честь бути його наставниками. Владислав — назавжди з нами.»

«Влад завжди був стриманий, врівноважений, але всередині — вогонь. Його вабили теми справедливості, відповідальності, ролі права в житті суспільства. Він не просто вчився — він шукав сенси. І ми бачили, що перед нами не просто студент, а майбутній правник із глибокими переконаннями.»

«На практичних заняттях Владислав завжди намагався розібратись до суті. Не для оцінки — для себе. Його не цікавили легкі відповіді. Він був серйозним, дорослим, дуже гідним хлопцем. Таким, який вміє чути і думати серцем.»

«Ми ще не раз згадуватимемо його на парах — як приклад справжньої відданості, сили духу і того, що право починається з внутрішньої правди. Владислав її мав. І саме вона привела його туди, де герої.»

«Його шлях був дуже короткий, але дуже гідний. Він встиг зробити більше, ніж дехто за все життя. І для нас, викладачів, це не просто втрата студента — це втрата Людини, якою ми щиро пишалися.»

Завідувач кафедри правових дисциплін, куратор Владислава — Мкртчяна Роман Сейранович, говорить :

«Влад був одним із тих студентів, якими пишаєшся з першого курсу. Спокійний, вдумливий, дуже вихований і щирий. Він не виділявся гучністю, але завжди відчувався — своєю внутрішньою стійкістю, зрілістю, чітким розумінням, чому він тут і для чого вивчає право. Я мав честь бути його куратором і можу сказати: це був юнак із великим майбутнім. Він міг би стати чудовим правником, суддею, науковцем... Але обрав іншу стежку — захищати країну. Його вибір — це приклад великої любові до Батьківщини. Ми ніколи не забудемо Владислава. Його ім'я завжди звучатиме серед кращих студентів нашого інституту. Він — наш Герой, наш біль і наша гордість.»

Мар'яна Стаднік, Голова студентської ради на той момент, яка доповнює пам'ять про Владислава:

«Влад був не просто студентом — він був частиною нашої великої родини. Він входив до команди студентської ради, і, чесно кажучи, це була рідкість — щоб хлопець так щиро й активно долучався до студентського самоврядування. Але Влад був саме таким. Його завжди цікавило, як зробити щось краще для інших, як оживити наші ідеї, як знайти новий підхід. Його думки — завжди несподівані, креативні, але щирі й конструктивні. З ним було неймовірно приємно спілкуватися. Він завжди знаходив слова, які підтримували, завжди жартував, навіть коли було важко. Влад умів бачити світло там, де його майже не було.»

«Коли я дізналася цю страшну новину, першою моєю реакцією було — відкрити наш діалог. Я почала перечитувати нашу переписку... І сміялася крізь сльози. Бо кожне повідомлення — це його характер: добрий, іронічний, світлий. Таким він і залишиться — для мене, для всіх, хто його знав. Таким буде його місце в історії нашого інституту. Влад — назавжди з нами.»

Що згадують про Владислава його одногрупники:

«Влад завжди приходив із посмішкою. І навіть коли всі були втомлені чи нервові перед заліком — він умів розрядити атмосферу. Це була якась особлива легкість, яку він ніс із собою. З ним завжди хотілося сидіти поруч.»

«Ніколи не забути, як він допомагав готуватись до пар. Влад ніколи не був байдужим. І якщо бачив, що хтось не справляється — підсаджувався й пояснював. Без пафосу. Просто по-дружньому. Як справжній товариш.»

«У нас в групі було багато яскравих людей, але Влад був особливим. Він не шукав уваги, але його неможливо було не помітити — завжди якийсь нестандартний підхід до завдань, нестандартні жарти. І головне — завжди з добром.»

«Він мріяв жити у вільній Україні. Ми говорили з ним про майбутнє, і він завжди казав: "Мрію, щоб це все закінчилося, і ми знову повернулись до пар." Ми вірили, що ще буде в нас спільний диплом. Він його заслужив.»

«Після новини про його загибель ми довго мовчали в нашому чаті. Не було слів. А потім почали скидати фото, смішні історії з занять. Влад залишив у кожному з нас світлий слід. І це — назавжди.»

Влад народився 20 жовтня 2004 року в селищі Лазурне Херсонської області. Після закінчення Херсонського ліцею №57, він обрав фах правника і вступив до Херсонського інституту МАУП, де навчався на 4 курсі спеціальності «Право». Його життя було лише на старті — сповнене мрій, планів, надій.

Але разом із мільйонами українців він зробив вибір — стати на захист своєї держави. Щойно Владиславу виповнилося 18 років, він добровільно пішов до війська. Молодий, але з мужнім серцем, він став старшим солдатом, командиром відділення — командиром машини 3-го розвідувального відділення 1-ї розвідувальної роти 67 окремої механізованої бригади.

Його бойовий шлях — це шлях справжнього Героя. Владислав з честю брав участь у найзапекліших боях — у Серебрянському лісі, Часовому Яру, Куп'янську. Його рішучість, витримка й жага до справедливості не раз рятували життя побратимам. Він був не просто воїном — він був справжнім лідером, прикладом сили духу й вірності присязі.

Андрієць Владислав загинув під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Новосадове, Краматорського району Донецької області. Йому було лише 20 років...

Це непоправна втрата для нашої академічної спільноти, для його рідного селища, для всієї України. Без сина та чоловіка залишилися мати та дружина, яких ми підтримуємо всією душею в цей невимовно важкий час.

Світла пам'ять Владиславу...

Андрієць Владислав Андрійович — назавжди залишиться у нашій пам'яті не лише як студент Херсонського інституту МАУП, а як Людина з великої літери. Його шлях був коротким, але сповненим гідності, сили духу й безмежної любові до України.

Влад був не просто студентом — він був особистістю. Чесний, добрий, відкритий до людей і до знань. Він із першого курсу вирізнявся серед інших — стриманістю, зрілістю, внутрішньою глибиною. Його тягнуло до правди, до справедливості, до дій — не слів. Саме тому він не залишився осторонь, коли країна потребувала захисту. Щойно досягнувши повноліття, Владислав пішов добровольцем на фронт. З честю пройшов пекло боїв у найгарячіших точках, став командиром, підтримкою для побратимів, Героєм для всієї України.

Він не встиг отримати диплом, не встиг побудувати кар'єру юриста, про яку мріяв. Але його життя вже стало прикладом справжнього громадянина, справжнього правника у глибшому сенсі цього слова — борця за справедливість, свободу й гідність.

Для друзів він залишиться щирим і усміхненим, завжди з добрим жартом, з підтримкою. Для викладачів — студентом, яким пишаються. Для одногрупників — братом по духу, на якого завжди можна було покластися. Для всієї академічної спільноти — світлом, яке залишиться з нами навіть після того, як згасло фізично.

Його ім'я буде вписано в історію інституту як символ мужності, відваги й любові до Батьківщини. І ми зробимо все, щоб пам'ять про Владислава жила — у наших словах, у справах, у серцях.

Герої не вмирають. Вони продовжують жити в наших вчинках, у нашій боротьбі, у нашій вірі. Владислав Андрієць — наш Герой. Наш студент. Наш біль. Наша гордість.

